

Siyah Lale - Alexandre Dumas

Kötülük insan ruhunu ele geçirdiğinde çok hızlı yol alıyordu. Kısa süre sonra Boxel yalnızca van Baerle'yi değil, çiçeklerini de görmeye karar verdi. Ne de olsa yüreğinin derinliklerinde bir sanatçı yatıyor, rakibinin başyapıtını merak ediyordu. Satın aldığı teleskop sayesinde, yalnızca komşusunu değil, bir çiçeğin ilk yıl sonunda solgun tomurcuğunu toprağın dışına verişini, beş yıllık bir dönemin ardından soylu ve görkemli silindirini genişletişini, silindirin üzerinde belirmeye başlayan taç yaprakların hafifçe renklenişini ve çanağın gizli hazinelerinin ortaya çıkmaya başlayışını izleyebiliyordu. Ah! Merdivenin üzerinden sarkan bu bahtsız kıskanç, van Baerle'nin tarhlarında güzellikleriyle gözlerini kamaştıran, mükemmellikleriyle soluğunu kesen o laleleri kim bilir kaç kez izlemişti! Onları bastıramadığı bir hayranlıkla seyrettikten sonra, içini kemiren ve yüreğini binlerce küçük yılanın birbirini yediği bir kaya oyuğuna dönüştüren öfkesi ve kıskançlığı kabarıyordu.

Boxel, tasvir edilmesi mümkün olmayan bu işkencelerin ortasında, birçok kez geceleyin komşusunun bahçesine dalmayı, çiçekleri altüst etmeyi, çiçek soğanlarını dişleriyle koparmayı ve sahibi lalelerini savunmaya kalkışırca, öfkesini ondan çıkarmayı düşünmüştü.

Ama bir laleyi öldürmek gerçek bir bahçıvan için korkunç bir suçtu.

Bir insanı öldürmek bile bundan daha kolay bağışlanabilirdi. Yine de, van Baerle âdeta içgüdüsel yöntemlerle çiçeklerini her geçen gün daha da kusursuzlaştırdığı için öfkesinin doruğuna varan Boxel, komşusunun lalelerinin üzerine taşlar, sopalar fırlatmayı düşünüyordu.

Ama ertesi sabah bu talanı görecek olan van Baerle bahçesinin caddeden oldukça uzak olduğunu düşünecek ve XVII. yüzyılda, Amalek'in yaşadığı dönemdeki gibi gökten taş yağmayacağına göre, olayın faili ortaya çıkacak ve suçlu yalnızca yasa tarafından cezalandırılmakla kalmayıp Avrupa'nın tüm lale üreticilerinin gözünde itibarını kaybedecekti.

Bu yüzden öfkesini kurnazca bir girişimle bastırmak isteyen Boxel, kendisini tehlikeye atmayacak bir yöntem düşünmeye başlamış ve uzun süre aradıktan sonra sonunda çareyi bulmuştu.

Bir akşam, iki kedinin arka patilerini on ayak uzunluğunda bir iple bağlayarak, onları, yalnızca Cornelis de Witt'in değil, sütbeyazı, erguvan kırmızısı ve kırmızı Brabançonne'un, Rotre'nun gri, kırmızı, koyu pembe Marbree'sinin ve Haarlem'in koyu ve açık güvercin boynu rengindeki Merveille'inin, koyu renkli Colombin'in, açık donuk renkli lalenin bulunduğu prenlere, krallara layık tarhların ortasına attı. Duvarın aşağı düşüklerinde

paniğe kapılan hayvanlar önce her biri bir yana kaçmaya çalışarak tarhlara yöneldiler, ama onları birbirine bağlayan ip gerildiğinde daha uzağa gitmelerinin imkânsız olduğunu hissederek, korkunç miyavlamalarla, ortasında çırpındıkları çiçekleri ipleriyle ezerek sağa sola koşuşturmaya başladılar; nihayet on beş dakikalık amansız bir mücadeleden sonra ipi koparmayı başarıp gözden kayboldular.

Yalancı çınarın arkasına saklanan Boxel, gece karanlığından dolayı hiçbir şey göremese de, kedilerin öfkeli çığlıklarından ne olup bittiğini tahmin ediyor, yüreğindeki kin sönerken, içi mutlulukla doluyordu. Boxel'in zararı bir an önce görebilme arzusu öyle büyüktü ki, kedilerin komşusunun tarhlarına verdiği zararı görmenin mutluluğunu yaşamak için gün doğana kadar bulunduğu yerden ayrılmadı. Sabah sisinin dondurucu soğuşuna rağmen üşümüyor, intikam hırsı onu sıcak tutuyordu. Rakibinin yıkımı tüm acılarını unutturacaktı. Güneşin ilk ışıklarıyla beyaz evin kapısında beliren van Baerle geceyi mutlu düşlerle geçirmişçesine gülümseyerek tarhlarına doğru ilerledi. Aniden, daha dün ayna gibi olan bu toprağın üzerinde tepecikler belirmediğini, düzenli lale dizilerinin, ortasına top güllesi düşmüş bir tabur gibi darmadağın olduklarını gördü.

Rengi solarak koştu. Boxel sevinçten titriyordu.

Kaynak: Alexandre Dumas, Siyah Lale, çev. Volkan Yalçınoklu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, s. 46-49.